

Τον Γιάννη Κεφαλογιάννη δεν τον γνώρισα ούτε από πολύ παλιά ούτε από πολύ κοντά. Ίσως έτσι ένα σημείωμα γι' αυτόν, αποφορτίζεται από τις αναπόφευκτες συναισθηματικά βαριές εξαρτήσεις οι οποίες δεν αλλοιώνουν μεν τις καθαρές εκτιμήσεις, ωστόσο τις επηρεάζουν, καίτοι ούτε τούτο προκαλεί στην κρίση για τον εκλιπόντα, επίδραση σε βαθμό που η πραγματικότητα γι' αυτόν να μην αποδίδεται ορθά και αμερόληπτα.

Εκτός της προσωπικής γνωριμίας, για τον Γιάννη Κεφαλογιάννη μίλησα με φίλους και συνεργάτες του, αλλά και πολιτικούς αντιπάλους του. Διάβασα προσεκτικά το «Χρονικό της πορείας» του, τη νηφάλια αυτοβιογραφία του, και πληροφορήθηκα έτσι την κοινωνική, πολιτική και προσωπική διαδρομή του που κάλυπτε περιόδους ειρηνικές και πολεμικές, ομαλές και ανάστατες, αντίξοες και λίαν κρίσιμες. Ήμασταν άλλωστε συνάδελφοι στο σκληρό μετερίζι της ιατρικής.

Ο αποχαιρετισμός γίνεται παρακαταθήκη

Συντάχθηκε απο τον/την Νικόλαος Ε. Ξυπολυτάς

Τρίτη, 24 Ιανουάριος 2012 15:02 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 24 Ιανουάριος 2012 15:20

Δεν προσπάθησα καν να τακτοποιήσω στη σκέψη και να ιεραρχήσω τους τομείς ώστε απολογισμός έργου και μέγεθος προσφοράς να συνθέσουν ένα μέρος της εικόνας του ανδρός. Όμως ο αποχαιρετισμός, όταν αφήνει παρακαθήκες, οφείλεται κατά το δυνατόν να είναι σαφής και αδρός, μάλιστα σε καθεστώς όπου οι άνθρωποι δοκιμάζονται δεινά, δεινά απεργάζονται και οι καιροί.

Το εθνικό έργο

Από παιδί αντιστάθηκε στους κατακτητές Γερμανούς. Κινδύνεψε, είδε στην οικογένεια του νεκρούς, βίωσε διωγμούς, πάλεψε συνειδητά για την πατρίδα, το χωριό του, τους ανθρώπους, σε ηλικία που δεν ορίζει τέτοιες απαιτήσεις. Ωριμος πια, αντιστάθηκε σθεναρά στη δικτατορία (1967-1974), διώχθηκε, καταδικάστηκε, απομονώθηκε. Και η δικτατορία δεν αποτελεί πολιτική επιλογή. Αφορά την κατάλυση του πολιτεύματος, από την αρχαία εποχή, όποιος το σχεδίαζε ή το είχε αποπειραθεί, η ποινή ήταν μία. Αμετάκλητη.

Οι καταβολές

Κανείς δεν επιλέγει την καταγωγή του, όμως επί αιώνες επιβεβαιώνεται ότι οι διδαχές, το γονίδιο, το πλαίσιο ανατροφής και οι αξίες που περιβάλλουν – ή η απουσία τους – το άτομο, σημαδεύουν ανεξίτηλα και την πορεία του. Ο Γιάννης Κεφαλογιάννης παρέλαβε μια σκυτάλη βαριά από εθελοντές, αγωνιστές, πολιτικούς που δολοφονήθηκαν για τις ιδέες τους, επιστήμονες λαμπρούς και απλούς ανθρώπους του μόχθου και της υπαίθρου. Η Ελλάδα τον έκλεινε ολόκληρο, και την Ελλάδα κράτησε με τη θέληση του, σε όλη την πορεία του βίου του.

Οι ιδέες – η πίστη – η σταθερότητα

Παρέμεινε ένθερμος υποστηρικτής των πολιτικών – και γενικότερα – ιδεών του. Με πίστη, ζήλο, διάρκεια, σταθερότητα και πάθος. Οι πολιτικές ιδέες ίσως κάποτε -ή και συχνά- βρίσκονται σε λάθος δρόμο, η προσωπική ιδεολογία δεν επιτρέπει να δούμε το σωστό που τυχόν να πρεσβεύει σε κάποιες φάσεις, η αντίπαλος ιδέα του απέναντι. Παρά ταύτα οφείλουμε και αυτές να τις προασπιζόμαστε με θυσίες και ανιδιοτέλεια. Αυτό και έπραξε ο Γιάννης Κεφαλογιάννης για περισσότερο από μισόν αιώνα.

Το ευρύτερα κοινωνικό έργο

Ο αποχαιρετισμός γίνεται παρακαταθήκη

Συντάχθηκε απο τον/την Νικόλαος Ε. Ξυπολυτάς

Τρίτη, 24 Ιανουάριος 2012 15:02 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 24 Ιανουάριος 2012 15:20

Που για τον πολιτικό είναι πολύ σχετικό, καθώς, κακώς, περιχαρακώνεται έτσι ώστε να ευνοεί τους ημετέρους και να μην ωφελεί –ή και να βλάπτει- τους εχθρούς. Άκουσα ότι σαν υπουργός –και κατηγορήθηκε γι’ αυτό!- κάλεσε να του αναφέρουν ένα αίτημα που δεν ικανοποίησε στο Ρέθυμνο εφόσον ήταν εφικτό, νόμιμο και εξέφραζε πραγματική ανάγκη στο χωριό ή στην πόλη. Άκουσα επίσης για προσωπικές προσφορές του προς πρόσωπα και καταστάσεις που απαγόρευσε να κοινολογηθούν. Έμειναν άγνωστες, αλλά πραγματώθηκαν. Συνολικό, ευρύ έργο, πολύ πέραν του στενά πολιτικού.

Οι αξίες

Οι προσωπικές αξίες για έναν πολιτικό επιβάλλεται να ισχύουν αναλλοίωτες, αληθινές και διευρυμένες. Να ισχύουν ακόμα και όταν δεν εφαρμόζονται από κανέναν άλλον στον περίγυρο. Έντιμος, ουδέποτε του καταλογίστηκε το παραμικρό, δύο φορές παραιτήθηκε από υπουργός για λόγους ακεραιότητας. Τώρα που έφυγε μπορούνε να το πούμε απλά και κατανοητά, στο δίλημμα «ή θα δωροδοκηθείς ή θα φύγεις» αυτοστιγμεί παραιτήθηκε και κατήγγειλε. Την πρώτη φορά είχαν δωροδοκηθεί οι αρχηγοί των κομμάτων. Ο μακαρίτης Χαρ. Φλωράκης είχε δηλώσει τότε δημόσια «εγώ πάντως τα έδωσα στο κόμμα». Τη δεύτερη αρνήθηκε τον χρηματισμό και τις πιέσεις των μεγαλοεπενδυτών σε τομείς τουρισμού της Κρήτης. Συγκρούστηκε για να ιδρύσει το «166» στην Υγεία. Για να κάψει χωρίς να παραδώσει σε αυτούς που τους αφορούσαν, τους φακέλους κοινωνικών φρονημάτων στο Δημόσιας Τάξης και που ανέρχονταν στον ασύλληπτο αριθμό των 33.000.000 με 10 εκατομμύρια πληθυσμό! Μαχητικός, παρών, ανυποχώρητος, αδιάλλακτος μέχρι την τελευταία του στιγμή. Ακατάβλητος και δυναμικός. Ως γιατρός, επί χούντας, ζούσε σε μία κάμαρα στην Αθήνα. Θεράπευε δωρεάν. Είχαν απολύσει και τον αδελφό του Νίκο, ενώ ο Αχιλλέας δούλευε όπου του επέτρεπαν μια εργασία. Διδάκτωρ Παθολογίας κατόπιν, του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η αναγνώριση

Πολύτιμο, όταν μάλιστα συμβεί εν ζωή. Εκλέχτηκε σε 14 συνεχείς εκλογές (πλην αυτής του 1963, η τότε ΕΡΕ είχε εκλέξει έναν βουλευτή σε όλη την Κρήτη, τον Μανόλη Κεφαλογιάννη στο Ηράκλειο). Επτά φορές Υπουργός-Υφυπουργός-Ειδικός σύμβουλος με έξι διαφορετικούς πρωθυπουργούς. Μια φορά σε κυβέρνηση συγκυβέρνησης και μία σε οικουμενική. Ο παλαιότερος εν ζωή κοινοβουλευτικός (μαζί με τον Κ. Μητσοτάκη), ένα ιστορικό πανελλήνιο ρεκόρ, μάλλον και πανευρωπαϊκό. Μια στέρεη, ανέφελη οικογενειακή ζωή με τρεις κόρες και πέντε εγγόνια. Εμβληματική προσωπικότητα με κύρος, ανάστημα, παραδοχή, σεβασμό και αναγνώριση από όλους τους πολιτικούς χώρους. Κοσμικός, εξωστρεφής, κοινωνικός από τα πολυτελή σαλόνια μέχρι το τελευταίο του χωριού καφενείο. Ευλαβής, εθνικόφρων (αφαιρουμένης της έννοιας που καταχρηστικά και με ευθύνες όλων, της φορτώθηκε βάρος επί δεκαετίες, μέχρι και σήμερα), αδέκαστος, ευρυμαθής, πολύπειρος, ακούραστος. Με φίλους, οπαδούς, σύμμαχους, τιμητές. Ακόμα και το τέλος του, πληρούσε τα οροθετημένα. Πλήρης ημερών, τέλη ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά. Και με καλήν απολογία.

Ο αποχαιρετισμός γίνεται παρακαταθήκη

Συντάχθηκε απο τον/την Νικόλαος Ε. Ξυπολυτάς

Τρίτη, 24 Ιανουάριος 2012 15:02 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 24 Ιανουάριος 2012 15:20

Άτομο και έργο του, κατ'αυτόν τον τρόπο, απομένουν ως παρακαταθήκη, κληρονομιά στον τόπο και στους ανθρώπους. Στην πιο δραματική ώρα για το έθνος, το κράτος, τον λαό, την ώρα της σκληρής απειλής για όλους και για όλα, όταν ο ταπεινός αποχαιρετισμός γίνεται έντασης και σημασίας ζωντανή και δρώσα παρακαταθήκη, τότε καταυγάζει με φωταύγεια που διασκορπίζει ελπίδα και θάρρος. Σε καιρούς χαλεπούς, τόπους εν κινδύνω, ανθρώπους με δάκρυα στα μάτια και σθένος στην καρδιά, η ισχυρή παρακαταθήκη στέλνει φως σαν φάρος. Το γνωμικό στους Δελφούς έγραφε «ΚΡΙΝΕ ΔΙΚΑΙΑ».

[Ξυπολυτάς Νικόλαος](#) Μέλος ΝΟΔΕ Ν.Δ. [Ρεθύμνου](#) Γραμματέας Ιατρικού Συλλόγου [Ρεθύμνου](#)